

[Socialministeren.]

Jeg vil ligesom mit Partis ærede Ordfører, Hr. Leonhard Hansen, protestere mod det ærede Medlems Udtalelse om Ordre, der er blevet annulleret. Det er kun Avissskriverier. Hvis det var Tilfældet, vilde jeg have modtaget Protester i Ministeriet. Jeg maa sige nøjagtig det samme med Hensyn til Paastanden om, at Ordre er blevet standset. Der er ikke Skygge af Bevis herfor. Det er den Slags Udtalelser, man kan anvende ude paa Vælgermøderne, men man kan ikke fremkomme med dem her paa Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen talte saa om Arbejdsløsheden og svælgede bogstavelig talt i Tallet 150 000. Det er rigtigt, at vi har en betydelig Arbejdsløshed, men vi har nu ikke 150 000 arbejdsløse, vi har 144 000. Den 17. Februar 1938 var der 151 000, altsaa 7 000 mere, saa Overarbejdsloven kan i hvert Fald ikke faa Skyld for at have forøget Arbejdsløsheden. Og i 1937, før Overarbejdsloven, var der pr. 17. Februar 147 000 arbejdsledige. Nu skal jeg være den første til at erkende, at Tallene pr. 17. Februar paavirktes af Klimaet, men det gør de 150 000, som det ærede Medlem gentog, jeg ved ikke hvor mange Gange, jo ogsaa. Den gennemsnitlige Arbejdsledighed er i Aar 27 pCt., medens den i Fjor var 29,2 pCt., og i 1937 var den 30,4 pCt. Og saa er der endda i de to sidste Aar vokset 40 000 arbejdskrævende Medborgere op her i Landet, som er blevet indmeldt i Arbejdsløshedsforsikringen.

Saa tales der om, at Produktionen er gaaet ned, at der ikke er saa mange Arbejdstimer her i Landet, men de Tal, jeg har nævnt her, maa det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen bøje sig for, de er rigtige. Naar Arbejdsløshedsprocenten i Aar er lavere end i Fjor og endnu lavere end i Forfjor og vi i den Tid har faaet 40 000 nye Medlemmer inden for Arbejdsløshedsforsikringen, kan man ikke paastaa over for dette høje Ting, at Arbejds mængden er blevet mindre her i Landet, det lader sig nu engang ikke gøre — man kan ikke saadan uden videre lave sort til hvidt.

Det ærede Medlem spørger: Hvordan har Loven virket? Jeg skal oplyse, at Statistisk Departement har udarbejdet en Statistik over Antallet af Overarbejdstimer pr. 19. Januar 1939. Statistikken omfatter kun 150 000 af de i alt 450 000 organiserede Arbejdere. Det er Tal, der er udarbejdet paa Grundlag af Arbejdsgiverforeningens Statistik der, hvor vi i Forvejen ved, at Overarbejdet er mindst, fordi man der paa

mange Maader havde en Begrænsning i Forvejen, og hvor man ved, man faar de rigtige Oplysninger, medens der er overvejende Sandsynlighed for, at paa alle de Omraader, der ligger udenfor, vil Overarbejds mængden være større. Men selv om man gaar ud fra, at Mængden af Overarbejde kun var lige saa stor for dem, der ikke var med i denne Opgørelse, vil det alligevel dreje sig om 1 800 000 Timer, svarende til ca. 3 000 Helaarsarbejdere. Nu er Procenten af Overarbejdstimer faldet til 1,1 i Forhold til 2,3, og det betyder, at da nu den resterende Del, altsaa de 1,1 pCt. Overarbejde, skal afspadseres, dækker denne Afspadsering 4 500 Helaarsarbejdere, og Nedgangen i Overarbejdsprocenten dækker andre 4 500 Helaarsarbejdere, saa hvis man ser paa de Tal, Statistisk Departement har udregnet, saa skal Loven gennem den Nedgang, der har fundet Sted i Overarbejdstidsprocenten, ved den Afspadsering, der finder Sted af det Overarbejde, der udføres, sammenholdt med det Antal Arbejdere, der er beskæftiget mere, derved at Overtidsprocenterne er gaaet ned, have skabt Beskæftigelses muligheder for 9 000 Arbejdere.

Det kan naturligvis kun være et skønsmæssigt Resultat, fordi man ikke har en nøjagtig Opgørelse, men det er et Resultat, som Statistisk Departement har givet mig, og som i alt Fald er lige saa rigtigt som det. De samvirkende Fagforbund naar til ved Forespørgsler og Besvarelser fra et Mindretal af Organisationerne, nemlig at der kun skulde være kommet 1 603 i Arbejde, det vil sige direkte i Arbejde, uden at man har nogen som helst Opgørelse over, hvor mange der vilde være blevet arbejdsløse uden Afspadseringen. Derfor tror jeg, at disse Tal ikke er uden Interesse for Bedømmelsen af Værdien af den Lov, der her er Tale om.

Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen sagde noget om, at der var adskillige, der maatte opgive deres Ordre paa Udlandet paa Grund af Mangel paa Specialister, og det skulde Overarbejdsloven være Skyld i. Det er ganske urigtigt; Loven giver Adgang til Dispensation ikke alene for et Fag som Helhed, men ogsaa for Brancher — og i de Fag, hvor der overhovedet findes Arbejds kraft nok, kan man ikke godt gøre mere end give Dispensation for de Specialbrancher, der har Brug for det paa et vist givet Tidspunkt.

Jeg kan derfor ikke under nogen Omstændighed anerkende det ærede Medlems Betragtninger, saa meget mindre som det ærede Medlem jo ikke møder her med